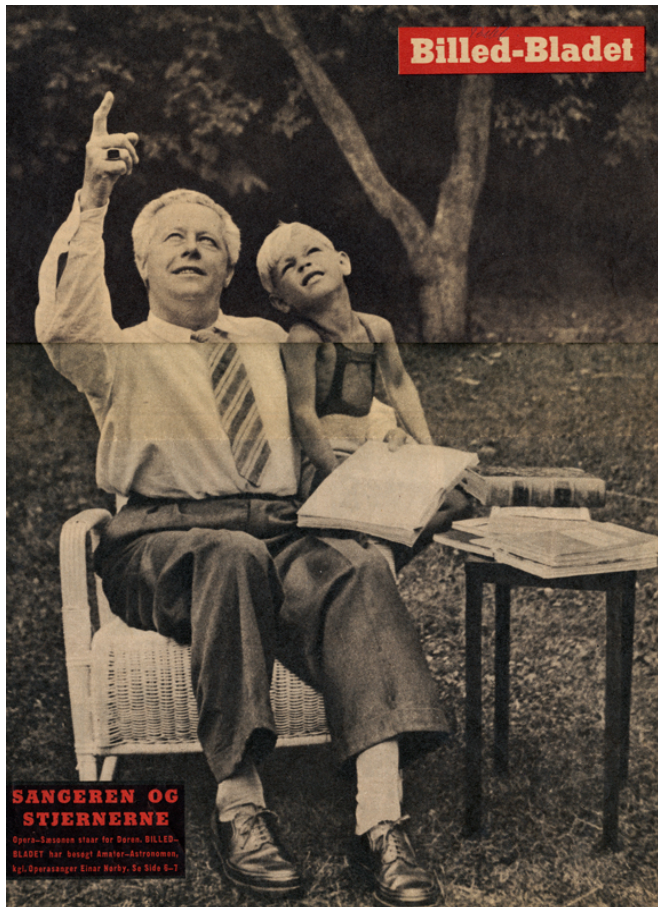

Forfatteren og højrehånden

Billed-Bladet på besøg hos familien Nørby i 1944. Den æbleplukkende pige (t.v. på det nederste billede) forvandler sig med årene til en stor skuespiller. Hendes navn er Ghita Nørby.

“Det var Einar fra Thisted der skulde debutere”

Forfatteren Jacob Paludan var flere gange på den jyske vestkyst – i Thisted og i Hanstholm. I 1924 gjaldt det forberedende arbejde til romanen *Fugle omkring Fyret* sammen med thistedboen Eric Eberlin. En roman om havnebyggeri og havnevisioner, om konflikten mellem det gamle og det nye – den moderne tid. Og det var gennem Eberlin, Paludan traf en anden thistedbo, der skulle få betydning for hans liv og forfatterskab: Telegrafisten der hellere ville være operasanger og også blev det: Einar Nørby.

Jacob Paludan arvede et par gange og havde midler til ikke kun at støtte Eberlin – mod til gengæld at få stof og ideer til romanskriveriet. Han var også i stand til økonomisk at hjælpe Einar Nørby et stykke ad vejen - ind ad kunstens ofte trange dør. Og de to fra Thy, Eberlin og Nørby, kom til at lægge både krop og sjæl til personer i Paludans romanunivers.

1953 var Jacob Paludans skønlitterære virksomhed for længst ophørt, han var nu en velanskreven og vel skrivende kritiker ved det konservative Nationaltidende, og her lod han minderne løbe tilbage til Hanstholm-tiden. Anledningen var Einar Nørbys 25 års sanger-jubilæum:

“For 25 år siden blev der ude i en lille, mørk Lejlighed i Elmegade lagt forskelligt paa Is. Det gjaldt en Nattevaagen, den af alle optrædende Kunstnere og deres Paarørende kendte Venten paa Morgenaviserne. Flertallet af de Fremmødte var fra Telegrafetaten, den traadløse Afdeling i Købmagergade, for det var en af Standens unge Mænd, det var Einar fra Thisted, der skulde debutere. Han var et af de indenfor alle Fag kendte urolige Hoveder, der ikke vil falde til ved Professionens Redskaber, her Telegrafnøglen, fordi en endnu ukendt Fremtid raaber paa dem og holder dem søvnløse.

(..) Al Frygt gjordes jo til Skamme. Vor ukendelige Ven spillede med Elan og Djævelskab, til maalløs Forbavselse for adskillige; Stemmen kendte vi jo, den

faste, mørke Bas, og den slog til, den sejrede i Kampen med Rummet og det mandsstærke Kapel. Saa der var Glæde og Opstemthed paa Kongens Nytorv, og der blev vist ikke megen Nattesøvn for Naboerne til den lille Telegrafist-Lejlighed ude ved St. Hans Torv. Dagslyset kom, Aviserne kom, uden én sur Linje, Kaffen og Rundstykkerne kom. Og Fremtiden var kommet til Einar Nørby, de havde fundet hinanden: han havde godt nok haft Kunstens Stav i sin Ransel.

(..)

Den, der skriver denne Artikel, traf Nørby omtrent 10 år før Debut'en oppe i det eventyrlige Hanstholm, paa Stedets dengang muntre Kro, et spinkelt ungt Menneske med en lys, til Tenor grænsende Charmestemme og, som sagt, Utilpashed i Temperamentet. At placere ham paa Kongens Nytorv i Fantasien dengang vilde have krævet mere Romtoddy end vore Midler tillod, selv om vi naturligvis alle havde forrykte Drømme om at gøre os bemærket".

